

mende Forhold; jeg har derimod forstaaet det saaledes, og jeg har ganske aabent sagt det, at den hele Behandling af Sagen havde en stærk politisk Grund, og at det er fuldt parlamentarisk berettiget at sige det, nærer jeg ikke hjerneste Tvivl om, eftersom det er Ret at have en politisk Grund for sin Afstemning: Realitetsgrund kan der ikke være; de politiske Grunde derimod ere jo bleve stærkt betonede udenfor denne Sal og have indflydt ogsaa her. Jeg maa derfor sige, at jeg fastholder som min Betragtning, at det er en stærk politisk Grund, der har bevæget de Herrer til at indtage den Stilling, de nu indtage. Hvorfor mon de nu have gjort dette? Derom spørger jeg det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Vojsen). Er det stet i Demokratiets Interesse? Er Beslutningen mon tagen for Demokratiets Skyld? Jeg er i nogen Tvivl om, at det forholder sig saaledes; jeg er ikke meget sikker paa, at det er for at gjøre os en Tjeneste i vor politiske Stilling, at de Herrer have indtaget deres særlige Stilling. Nei, jeg vil sige, at jeg kan forstaa den politiske Grund; jeg kan forstaa den efter mit hele Kjenndskab, ikke blot gjennem 9 Maanedes, men længere endnu, til de Bevægelser, der i den Henseende ere gaaede forud, og for hvilke en saadan Beslutning som den, de have taget, kan være Udtryk. Men jeg tror ikke, at de Herrer — undskyld mig Ordet — befindigt nok have overveiet Følgerne af denne Beslutning for dem selv. Hvorledes kan Regjeringen stille sig? Ja, Regjeringen kan ligeoverfor en saadan Beslutning vælge en af 3 Udveie. Den kan tage det med No og sige, hvad jeg vilde finde meget naturligt: Naar Folkethinget foretrækker det Gamle, og navnlig naar de Folk foretrække det, der tidligere, saaledes som det ærede Medlem for Randers Amt's 2den Valgkreds (N. P. Jensen) har sagt, at, naar vi ret længe bleve ved den hidtilværende Tilstand, ramlede det Hele sammen. — jeg sigter herved til, at det nævnte ærede Medlem raabte „Ør“ til et vist Punkt i det Foredrag, vi i Lovdags hørte af det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) —: Nuvel, saa beholde vi det Gamle, det kan bruges, og det faar i alt Fald at gaa. Saa faae de Herrer fra den Side tage Ansvar, naar de klage over de 405 Lieutenanter, de mangle, og lignende Ting, og naar man ikke kommer bort fra Reservepøvelserne eller kommer til en Formindsfælse af Gjenindkaldelserne, maa det ærede Medlem fra Stege tage Ansvar, for at de ikke have villet tage Hensyn til vore Forslag, men have arbejdet imod dem. Efter sin tidligere Fremfærd vilde det ikke være forunderligt, om Regjeringen da sagde: Vel, det passerer, og vi forelægge da et nyt Forslag til Efteraaret (Afbrydelse). Et nyt Forslag skal der fremsættes, og naar skulde det være, naar det ikke var til Efteraaret. (Berntsen: Til Foraaret f. Gr.) — Ja, den Slags Bemærkninger anser

jeg ikke for at være overmaade meget værd; de ere ikke ret meget realitetsindeholdende, saa det ærede Medlem maa gjerne beholde dem for sig selv. — Altsaa, Forslag fremsættes til Efteraaret, dette Thing bliver fiddende, men med hvem forhandle de 37 Herrer saa? Maaste indbyrdes, thi de kunne dog ikke forlange, at jeg skulde forhandle med dem. Nei, det kunde aldrig falde mig ind at spille Riden derpaa; thi der vilde saa maaste senere vise sig Et og Andet, som bestemte en Partibeslutning fra de Herrer Side om Gud ved hvilken Stilling, og saa laa det der. Nei, i Kraft af den Beslutning, de Herrer her fatte, kan saadan Forhandling ikke forlanges. Med denne Sammensætning af Folkethinget kunne de ikke forlange af mig, at jeg skal anvende Kræfter paa det mere. Regjeringen kunde ogsaa, hvad der var meget naturligt, opløse — jeg vil ikke blot sige naturligt, men rigtigt. Mene de Herrer, at dette skulde være i Modstrid med, hvad jeg sagde forleden om, at en Opløsning ikke var til Nytte for at bringe Sagen til Landsthinget, maa de jo hufte paa, at i samme Grad som jeg siger, at det ikke er godt at stille en Opløsning frem som Noget, der skulde gaa forud for Sagens Overgang til Landsthing og Fællesudvalg, i samme Grad siger jeg, vil jeg finde det overordentlig naturligt, naar det Uvunderlige er stet, at man her har standset Hærfagens Behandling endelig, navnlig fra de meget omtalte og berømte Forsvarsvenners Side, om Regjeringen da efter hele Stillingen her i Folkethinget sagde: Gaa hjem, ikke blot og hvil Eder lidt, men lad os spørge Vælgerne. Ere de Herrer aldeles overbeviste om, at det er en aldeles fornøielig Stilling, de ville faae paa deres 37 Valgtribuner, naar de skulle forsvare denne deres Færd? Jeg tror det ikke; jeg er suldstændig overbevist om, at det ikke vil blive Tilfældet. Der staa mange Mænd paa deres Side i den parlamentariske Kamp, som være bleve opstræmte af de mange Forestillinger om, at man vilde Kongen og Forsætningen tillids og alle saadanne Historier, men som, efter at Sagen var kommen ind i den rolige Gænge, have oprigtig og ærlig ønsket et endog gennem Aringer gjort Forsøg paa at faae vor Hærs Ordning i dette lille Land tilendebragt og ønsket, at vi, trods vore helt forskjellige Anskuelser kunne enes om at arbejde paa Lovgivningsværket til Alles fælles Bedste, og disse Vælgere ville ikke forstaa deres Stilling, de ville efter min fulde Overbevisning forlade dem. Dernæst kunde et Kredite efter denne Stilling, og det er maaste det, man forventer, nemlig at Ministeriet gif af; thi at Ministeriet vilde lade en enkelt Minister paa Grund deraf gaa af, kan man vel begribe, det ikke vil. Saaledes fik vi da et andet Ministerium, der skulde staa i Kraft af denne Beslutning, det maa da enten være et Koalitionsministerium — det vilde være et mærkeligt Program, det kunde lave —